

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.238/2011/6. szám

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla dr. K. Farkas István ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek, - dr. Mészáros Attila ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2011. február 18. napján kelt 10.a.P.20.403/2010/38. sorszámú ítélete ellen a felperes részéről 40. és Pf.III.20.238/2011/3. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja**, a felperest terhelő 312.500,- (Háromszáztizenkettőezer-ötszáz) Ft elsőfokú perköltség megfizetésére tíz havi részletfizetést engedélyez. Az első részlet 2011. október 31. napjáig esedékes, a további részleteket előre esedékesen, minden hónap 15. napjáig kell megfizetni. Egy havi részlet 30.000,-(Harmincezer) Ft, az utolsó részösszeg 31.250,-(Harmincegyezer-kettőszázötven) Ft. Egy részlet elmulasztása esetén a teljes hátralék esedékessé válik.

Az állam terhén maradó elsőfokú eljárási illetéket 738.300,-(Hétszázharmincnolcezer-háromszáz) Ft-ra **felemeli**.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 100.000,- (Egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 738.300,-(Hétszázharmincnolcezer-háromszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

2006. augusztus 6. napján az éjszakai órákban a felperes az általa vezetett (X) forgalmi rendszámú (X) típusú személygépkocsival (**település 1**) lakott

területén kívül **(település 2)** irányába közlekedett a (...) számú főúton 80-90 km/óra sebességgel. Ezen az útszakaszon vadveszélyt jelző tábla nem volt. Az alperesi vadásztársaság területéről egy őzbak váltott ki és az út jobb oldaláról ugrott az útra. A felperes féktávolságon belül észlelte a vadat, az ütközést el akarta kerülni, ezért a járművet balra kormányozta, miközben áthaladt a felezővonalon és a 24.600 méterszelvénynél a vele szemben lévő forgalmi sávban az út- és látási viszonyoknak megfelelő sebességgel közlekedő **(Y)** forgalmi rendszámú **(Y)** típusú gépkocsival összeütközött. A baleset következtében a felperes mögött bal oldalon utazó utas olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy 2006. augusztus 17. napján elhalálozott. A felperes és a mellette elől ülő házastársa 8 napon túl gyógyuló, a jármű hátsó jobb és középső ülésén helyet foglaló gyermekeik 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedtek. Megsérült a másik személygépkocsi 2 utasa is. Az őzbak az ütközéskor elhullott. A **(település 1)**i Rendőrkapitányság Közlekedésrendészeti Osztálya 3773/2006. bü. számú határozatával a nyomozati eljárást bűncselekmény hiányában megszüntette. A kötelező felelősségbiztosítás alapján a **(biztosító társaság neve)** a gépjármű utasainak kárát térítette meg, a felperes személyi sérüléseiből fakadó és a gépjárműben bekövetkezett dologi kár térítésétől elzárkózott. A baleseti helyszín közelében a perbeli balesetet megelőzően 2005. április 13. napján ütközött gépjármű vaddal, azonban a **(település 1)**i Rendőrkapitányság erről az alperest nem értesítette.

A felperes keresetében kártérítés jogcímén 5.000.000,-Ft nem vagyoni, 5.668.385,-Ft, továbbá 2008. január 1. napjától havonta 136.330,-Ft járadék vagyoni kár és a teljes igény összege után a baleset időpontjától számított törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Álláspontja szerint az érintett útszakasz vadveszélyesnek minősül, a baleset helyszíne előtt szűntek meg a folyamatos út menti kerítések, ezért az állatok szabadon kószálhattak a főútvonalon keresztül. Az alperes a vadveszélyt jelző közlekedési táblát nem helyeztette ki, holott tudomással kellett bírnia arról, hogy korábban is fordult elő gépjárműnek vaddal történő ütközése.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Védekezése szerint a KRESZ előírásait betartotta. Az ütközés helyszíne közelében vadváltó, sózó-etető, avagy más vadászati létesítmény nem volt, vadászatot sem tartottak a baleset időszakában. A vadnak a közúton való felbukkanása, áthaladása nem minősül tevékenysége körébe eső rendellenességnek. A korábbi balesetről nem szerzett tudomást.

Az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéletét a Szegedi Ítéltábla Pf.III.20.584/2009/7. sorszámú ítéletével hatályon kívül helyezte és ugyanezt a bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű kiegészítésének szükségessége miatt.

Az új eljárásban az elsőfokú bíróság az iránymutatásban foglaltaknak eleget tett.

Ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 312.500,-Ft perköltséget. Megállapította, hogy 580.100,-Ft feljegyzett eljárási illetéket és 266.794,-Ft előlegezett szakértői díjat az állam visel. Indokolása szerint a baleset helyszínének közelében lévő tanya lakói **(tanú 1)** és **(tanú 2)** tanúk vallomásukban utaltak arra, hogy láttak őzeket előfordulni a környéken. **(tanú 1)** azonban nem nyilatkozott arról, hogy milyen gyakorisággal észlelte a vadakat, míg **(tanú 2)** úgy emlékezett, évekkel korábban a közelben történt személygépkocsi és vad ütközése. **(tanú 3)** tanú az őzek előfordulására és az eset egyéb körülményeire sem emlékezett. A közvetlen tanyaszomszédok **(tanú 4)** és **(tanú 5)**, akik nem laktak életvitelszerűen az ingatlanban, előadták, a facsemetéiket, illetve konyhakerti növényeiket állatok rágták meg. Arról nem tudtak, hogy a kártétel milyen állattól származott. Az út melletti szőlőültetvény korábbi kezelőjének válaszirata szerint tudomása volt arról, hogy a földhasználók a környéken megjelenő őzekről bejelentést tettek. Az igazságügyi vadászati szakértő szakvéleményében megállapította, az alperesi vadgazdálkodás nem indokolt rendkívüli intézkedést, illetve különleges védelmi berendezés létesítését. A párási időszak nem befolyásolta a baleset bekövetkezését, az őzbak úttesten való megjelenése és viselkedése nem volt rendellenes, figyelemmel arra, hogy hirtelen két ellenkező irányból érkező jármű elől kellett menekülnie. Ugyancsak nem volt jelentősége az út jobb oldalát szegélyező részsűnek a vad viselkedése, az úttest megközelítése szempontjából. A rendőrhatalóság nyilatkozatából megállapítható, hogy 2005. évben történt hasonló baleset a helyszínen, azonban erről az alperes nem kapott értesítést, mert a vad nem hullott el. Ezenkívül a hatóság nyilvántartása szerint a helyszín közelében egyéb, vaddal való ütközéséből eredő közúti baleset nem volt. A felperes a közlekedési szabályok betartásával közlekedett. A vadászatra jogosult alperes felelősségét nem alapozza meg önmagában a vadnak a közúton történt megjelenése, és az adott helyzetben a tőle elvárható magatartás a külön jogszabályban meghatározott gondossági követelményen alapul. A Vtv. 78. § (4) bekezdése említi a vadászatra jogosultnak azt a lehetőségét, hogy vadveszélyre figyelmeztető tábla kihelyezését kérje a közúti hatóságtól. A bíróságnak tehát azt is kellett vizsgálnia, hogy a vadászatra jogosult részéről a kármegelőzési kötelezettség elmulasztásában megnyilvánuló felróható magatartásnak minősül-e az a körülmény, hogy nem kezdeményezte a vadveszélyt jelző tábla kihelyezését. Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperest ilyen intézkedési kötelezettség sem terhelte, amelynek következtében az irányadó törvényi rendelkezés alapján mindegyik fél viseli a kárát. A felperes további tanúbizonyítási indítványát mellőzte, mert az a perbeli útszakaszon utóbb 2007. évben történt balesetre vonatkozott, amelynek az ügy eldöntése szempontjából nincs jelentősége.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és közbenső ítélet meghozatalát kérte annak megállapítása mellett, hogy az alperes kártérítési felelőssége fennáll. Másodlagos kérelme a terhére megállapított perköltséget érintő részletfizetés

engedélyezésére irányult, amelynek havi összegét 5.000,-Ft-ban jelölte meg. Jogi érvelése szerint az elsőfokú bíróság a hiányos tényadatok helytelen mérlegelésével és lényegében az igazságügyi szakértő szakvéleményében foglaltakra alapozva hozta döntését annak ellenére, hogy észrevételeiben kifogásolta az önellentmondó szakvéleményt. Az elsőfokú ítélet indokolása nem tért ki kritikai észrevételeire. Hangsúlyozta, hogy az igazságügyi vadászati szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát azzal a feltétellel tartotta fenn, ha a per adatai alapján egyébként a bíróság a keresetét elutasítaná. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a szakértő kirendelése előtt nem foganatosította az újabb tanúk kihallgatása iránt előterjesztett bizonyítási indítványát, holott igazolni kívánta, a baleset után is történt őz-autó ütközés a helyszínen. Az igazságügyi szakértő két fő okra vezette vissza a válaszát. Egyrészt a vadlétszám átlagos voltára hivatkozott, másrészt arra, hogy a szemlén viszonylag kevés biztosan azonosítható őznyomot talált az út két oldalán, miközben nagyon sok nyom eredetében bizonytalan volt. Ki kellett volna térnie arra, hogy 2010. decemberében történt a helyszíni szemle, a balesettől eltérő időjárási viszonyok között és megváltoztatott helyszínen, mert a többször hivatkozott szőlőültetvény tám- és feszítőrendszere már nem volt látható. Véleménye szerint a szakértő a rendelkezésére álló peradatokra sem volt figyelemmel, és nem kellően értékelte a terepviszonyokat. Hiányolta az elsőfokú ítélet indokolásából a **(tanú 1,2)** házaspár tanúvallomásának azon részletét, amely szerint beszámoltak a vadak rendszeres és csoportos megjelenéséről, illetve arról, hogy távolabb a nádasban tanyáznak. A tanyaszomszédok csemetefáját rágták meg állatok, amelyek lehetnek kóborló őzek is. Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem tájékoztatta az út melletti szőlőt művelő személyek tanúkénti meghallgatásának a szükségességéről. Kiegészítő fellebbezésében arra utalt, hogy az általa csatolt fényképfelvételeken észlelhető nyomok lehetnek őznyomok, amelyek a viszonylag homokos talaj miatt utóbb nem voltak könnyen felismerhetők. A szakértő nem csupán ezen nyomokat, de a helyszíni szemlén az út mellett a keményebb talajon talált más állatnyomokat sem azonosított. Az alperes felelőssége szempontjából az tekinthető lényegesnek, hogy kötelezettsége figyelemmel kísérnie a közlekedési helyzetet.

Az alperes ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. A felperes eljárásjogi kifogásait megalapozatlannak tartotta, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a tanúk vallomását. Kiemelte, hogy **(tanú 5)** szerint derékmagasságban sérülhettek a facsemetéi, míg **(tanú 4)** tanúvallomásából kitűnően a terület bekerítését a gyermekek biztonsága indokolta. Az alperes megjegyezte, hogy a vadnyúl testhossza 50-70 cm, és ha az állat két lábra áll, okozhatta a faültetvényben a tanúk által említett károsodást. A 2005. évi közlekedési balesetről nem volt tudomása és a perbeli esetet követően kezdeményezte a vadveszélyt jelző tábla elhelyezését.

A felperes fellebbezése **részben**, a terhére megállapított elsőfokú perköltség teljesítési határidejére vonatkozóan, részletfizetés engedélyezése iránti kérelme **részben megalapozott**.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetésével a Pp. 206. § (1) bekezdésére figyelemmel helyesen állapította meg, abból a jogszabályoknak megfelelő következtetést vont le, az érdemi döntése helytálló.

A fellebbezés eljárásjogi kifogásai tévesek. Az elsőfokú bíróság a kártérítési igény elbírálása szempontjából jelentőséggel bíró bizonyítást lefolytatta, a megismételt eljárásban további tanúkat hallgatott meg, megkereséseket foganatosított és igazságügyi szakértőt rendelt ki. Az ítéleti tényálláshoz a bizonyítás és az egyéb tényállások hitelt érdemlőségét, bizonyítóerejét megállapította és értékelte jelentőségüket. Az alapeljárásban meghallgatott **(tanú 1)** és **(tanú 2)** tanúk vallomását az őzek rendszeres megjelentésére és úttesten áthaladására az ítélet tábla sem találta egyértelműnek a korábbi eljárásban, ezért iránymutatásában előírta a felperes által bejelentett további tanú és egyéb bizonyítás foganatosítását. Az új eljárásban meghallgatott 3 tanú vallomása azonban nem erősítette meg a felperesnek az állatok közúton történő rendszeres megjelenésére vonatkozó előadását, illetve az alapeljárásban meghallgatott tanúk vallomását. A vadaknak az útmenti szőlőben észlelt nyomai sem szolgálhatnak eltérő következtetésre.

Az igazságügyi szakértő rendelkezésére álltak azok az adatok, amelyek a szakmailag megalapozott szakvélemény elkészítéséhez indokoltak voltak. A felperes az alapeljárásban határozottan kérte a szakértő kirendelését, majd a megismételt eljárásban feltételelesen indítványozta, a tanúvallomások bizonyítóerejének mérlegelésétől tette függővé. A Pp. 3. § (3) bekezdés első fordulata alapján a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása a feleket terheli. A felperes bizonyítási kötelezettsége az ügy jellegéből adódóan a tanúvallomásokkal nem zárult le, hiszen a bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy a kár az alperes fokozott veszéllyel járó tevékenysége körében bekövetkezett rendellenességre vezethető-e vissza, továbbá azt a körülményt is, hogy eleget tett-e a kármegelőzési kötelezettségének. Megalapozatlan a fellebbezési kifogás az igazságügyi szakértő szakvéleményének tartalmára vonatkozóan is, mert ha a felperes a szakértői véleményt ellentmondásosnak, megalapozatlannak találta, kérhette volna a szakértő szóbeli meghallgatását és a kiegészítő szakértői vélemény beszerzését, esetleg más szakértő kirendelését. Ilyen kérelmet azonban nem terjesztett elő (Pp. 182. § (3) bekezdés). A vadászati társaság tevékenységének folytatása körében a rendellenesség vizsgálatához nélkülözhetetlen a vadgazdálkodás körülményeinek, a vad jellemző viselkedésének ismertetése és az igazságügyi szakértő figyelembe vette, hogy milyen évszakban foganatosította a helyszíni szemlét, valamint értékelte a terepviszonyokat. Az elsőfokú bíróság a szakvélemény azon megállapításaira alapozta ítéletét, amelyek az ügy mikénti elbírálása szempontjából lényegesek voltak.

A bíróság a bizonyítandó tényekre, a bizonyítási teherre és a bizonyítás sikertelenségére vonatkozó tájékoztatási kötelezettségének előzetesen az idéző végzésben, majd hangsúlyozottan és konkrét módon az első tárgyaláson a felek személyes meghallgatását

követően köteles eleget tenni, de az a pernek minden olyan újabb fordulata után ismét felmerülhet, amikor újabb, az előző tájékoztatásban még nem szereplő bizonyítás válik szükségessé (Pp. 3. § (3) bekezdés második fordulata, 141. § (2) bekezdés). A periratokból megállapíthatóan az eljáró bíróság e kötelezettségének eleget tett, a felperes tudott arról, hogy a per eldöntése szempontjából a bíróság milyen tényeket tart fontosnak és ennek alapján milyen irányban és milyen körben kell teljesítenie a bizonyítási kötelezettségét.

A kártérítési igény érdemét illetően az elsőfokú bíróság által helyesen hivatkozott, a vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadászatról szóló 1996. évi LV. törvény (a továbbiakban: Vtv.) 75. §-ának (3) bekezdése alapján a vadászatra jogosult a Polgári törvénykönyvnek a fokozott veszéllyel járó tevékenységre vonatkozó szabályai szerint köteles megtéríteni a károsultnak a mezőgazdaságban és erdőgazdálkodáson kívül másnak okozott kárát. A perbeli esetben a vad közúton haladó személygépkocsival, azaz másik veszélyes üzemmel ütközve okozott kárt. A Ptk. 346. § (1) és (2) bekezdése értelmében, ha a kárt több személy fokozott veszéllyel járó tevékenységgel közösen okozta, egymás közti viszonyukban a felelősség általános szabályait kell alkalmazni, felróhatóság hiányában ha a kár egyikük fokozott veszéllyel járó tevékenysége körében bekövetkezett rendellenességre vezethető vissza, a kárt ez utóbbi köteles megtéríteni.

A vétlen felperes az út- és látási viszonyoknak megfelelően kifogástalan műszaki állapotú gépjárművel közlekedett és féktávolságon belül észlelte az őzbak feltűnését. Az alperesi oldalon a rendellenesség körében kellett vizsgálni, hogy volt-e a perbeli útszakaszon vadveszély. Az igazságügyi szakértő a 2006/2007. évi vadászati évre vonatkozó vadállománybecslést, vadgazdálkodási tervet, vadgazdálkodási jelentés és az ezeket jóváhagyó hatósági határozatot megtekintette. Megállapította, hogy a vadásztársaság által kezelt vadászterületen 389 db-os őzállomány volt, és a terület nagysága, valamint az állomány száma alapján a körülmények átlagosnak tekinthetők, a perbeli útszakaszon nem volt folyamatos vadveszély. Figyelemmel volt arra, hogy az őz alapvetően helyhez kötött életmódot folytató vadfaj, nem jellemzi a vándorlás. A kerítések és más útmenti objektumok nem terelhették az arra járó vadakat a várostól eltávolodó mozgásirányukban úgy, hogy a baleset helyszíne előtti útszakaszon átjárjanak a főúton. A baleset időpontja az őzek párzási időszakára esett, azonban nem bizonyította, hogy a káresemény emiatt következett be, mert nincs olyan adat, amely arra utalna, hogy az őzbak más őzet hajtott, vagy bármi okból menekülve, futva került volna az útra. A felperes által rendellenesnek talált mozgását a két irányból közeledő járművek fénye előli menekülés okozhatta. A rendőrhatalóság közlése szerint a helyszínen 2005. évben volt vadnak járművel történő ütközése, ezenkívül korábban egyéb közlekedési balesetről nem történt bejelentés. Mindezen körülmények együttes értékelésével az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy az alperesi tevékenység körében bizonyítottan rendellenesség nem állapítható meg.

Ezután kellett azt vizsgálnia, hogy az alperest a kármegelőzési kötelezettség körében terheli-e olyan felróható magatartás, amely felelősségét megalapozná. Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a vadásztársaságtól általában elvárható magatartás külön jogszabályban meghatározott gondossági követelményen alapul. A Vtv. 78. § (4) bekezdése a kárelhárítási kötelezettség körében említi, hogy a vadászatra jogosult kérheti a közút fenntartójától vadveszélyt jelző tábla kihelyezését. A KRESZ 16. §-a szerint ilyen tábla elhelyezése akkor indokolt, ha fokozottan számolni kell a vad közúton történő megjelenésével. Az előzőekben kifejtettek alapján a baleset helyszínén az állatok rendszeres áthaladása, kóborlása nem nyert bizonyítást, és az alperes vadgazdálkodási tevékenysége a vad élőhelye, valamint a terepviszonyok sem alapozták meg azt a feltevést, hogy a vad megjelenésével fokozottan számolni kellett (Pp. 164. § 1) bekezdés). Miután az alperes kártérítési felelőssége nem állapítható meg, a Ptk. 346. § (3) bekezdése alapján a kártat mindegyik fél maga viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte a felperest 312.500,-Ft elsőfokú perköltség megfizetésére, amelynek teljesítésére a felperes másodlagos fellebbezési kérelmében havi 5.000,-Ft részletfizetés engedélyezését kérte. A teljesítési határidőt a Pp. 217. § (1) bekezdése alapján rendszerint 15 napban kell megállapítani. A törvény azonban lehetővé teszi a bíróság számára azt, hogy 15 napnál kevesebb vagy hosszabb teljesítési határidőt állapítson meg, ha ez a felek méltányos érdekeinek mérlegelése alapján indokoltnak mutatkozik. A Pp. 217. § (3) bekezdésére figyelemmel az ítélet tábla a kérelemnek a fellebbezés korlátai között részben helyt adott, figyelembe véve a felperes jövedelmi és vagyoni viszonyait, amelyek a személyes költségmentesség engedélyezését is indokoltá tették. A részletfizetés feltételeinél azonban eltért a kérelemtől az alperes méltányos érdekeire is tekintettel, és a teljesítési határidőt 10 hónapban határozta meg, míg a részlet összegét havonta 30.000,-Ft-ban.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 40. § (1) bekezdése előírja: Ha a fél egy eljárásban, egy jogviszonyból eredő több igényét, vagy több jogviszonyból eredő igényeit érvényesíti, az eljárás tárgya értékének megállapításakor az előterjesztett igények együttes értékét kell figyelembe venni. A felperes az 5.000.000,-Ft nem vagyoni kárigény mellett 5.668.400,-Ft összegű, és 136.330,-Ft járadék megállapítása iránti kérelmet is előterjesztett, amelynek alapján a pertárgy értéke a Pp. 24. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel $5.000.000,- + 5.668.400,- + 12 \times 136.330,- = 12.304.360,-$ Ft. Ennek alapulvételével az elsőfokú eljárási illeték helyesen 738.300,-Ft az elsőfokú bíróság által megállapított 580.100,-Ft helyett.

Az előzőekben kifejtettek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, a felperest terhelő elsőfokú perköltségre részletfizetést engedélyezett, és az elsőfokú eljárási illeték összegét felemelte.

A fellebbezés a per fő tárgyát érintően nem vezetett eredményre, ennek perjogi következményeként a pervesztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú eljárás során felmerült költségét megtéríteni, amely a jogi képviselővel merült fel és mértéke a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6)

bekezdésén alapul. A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a felperes személyes költségmentessége folytán az állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) és 15. §-a szerint.

S z e g e d, 2011. október hó 4. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.	Dr. Rakita Zsuzsanna sk.	Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró